

Název zaměstnavatele

Jméno statutárního zástupce, ředitele

Adresa zaměstnavatele

V Praze dne 3. 1. 2022

Výhrada svědomí ke zvláštnímu očkování proti nemoci covid-19

Vážený pane řediteli,

vyhláškou č. 466/2021, kterou byla novelizována vyhláška č. 537/2006 Sb., o očkování proti infekčním nemocem, byla stanovena povinnost vyjmenovaným profesním skupinám podrobit se zvláštnímu očkování proti nemoci covid-19. Podle přechodného ustanovení se dotčené osoby podrobí zvláštnímu očkování nejpozději do 28. 2. 2022.

Vzhledem k tomu, že dle § 10a této vyhlášky se povinnost vztahuje mj. i na zaměstnance poskytovatele zdravotních služeb, tedy i na mě, předkládám tímto výhradu svědomí a žádám, aby zaměstnavatel tuto výhradu svědomí uznal a nevyužíval po mě žádným způsobem podrobení se očkování proti covid-19.

V první řadě se domnívám, že tato novela vyhlášky je protiústavní. Na její protiústavnost, nepřiměřenost a nepřijatelnost z hlediska lidských práv a svobod upozorňují jak právníci, tak i profesní skupiny v řadě deklarací (<https://deklaracepravniku.cz>, <https://www.iniciativa21.cz>, <https://deklaracelekaru.cz>, <https://deklaracesester.cz>, <https://deklaraceizs.cz>, <https://deklaracestudentu.cz>). Na problematičnost vyhlášky na mnoha různých úrovních upozorňuje například advokátka JUDr. Vladana Vališová, LL.M., ve svém článku „K diskusi: K návrhu novely očkovací vyhlášky v souvislosti s očkováním proti covid-19“ (<https://advokatnidenik.cz/2021/12/07/k-diskusi-k-navrhu-novely-ockovaci-vyhlasky-v-souvislosti-s-ockovanim-proti-covid-19>).

Skupina senátorů podala návrh na zrušení vyhlášky k Ústavnímu soudu. I proto se domnívám, že je nepřijatelné, abych byla nucena se podrobit nedobrovolnému a rizikovému zásahu do fyzické integrity před rozhodnutím Ústavního soudu za situace, kdy je ústavnost této povinnosti vážně zpochybňována a kdy samotná vyhláška nebyla vůbec nijak odůvodněna z hlediska nezbytnosti zásahu do základních lidských práv a svobod.

Také odkazuji na rezoluci Parlamentního shromáždění Rady Evropy ze dne 27. 1. 2021, č. 2361 (2021), podle které mají členské státy zajistit informování občanů, že očkování proti covid-19 není povinné a že nikdo nebude pod politickým, sociálním nebo jiným tlakem v otázce podstoupení očkování, pokud si to nepřeje. Dále má být dle rezoluce zajištěno, aby nikdo nebyl diskriminován kvůli možným zdravotním rizikům nebo jen proto, že nechtěl být očkován (https://bit.ly/rezolute_ockovani).

To je přesně můj případ, neboť očkování pro mě představuje zdravotní riziko a nechci být očkována.

Podle článku 5 Úmluvy o biomedicině „*Jakýkoli zákrok v oblasti péče o zdraví je možno provést pouze za podmínky, že k němu dotčená osoba poskytla svobodný a informovaný souhlas*“. Podle čl. 26 této Úmluvy lze právo na svobodný a informovaný souhlas omezit pouze, pokud tak stanoví zákon a omezení je nezbytné v demokratické společnosti v zájmu bezpečnosti veřejnosti, předcházení trestné činnosti, ochrany veřejného zdraví nebo ochrany práv a svobod jiných.

Omezení mého práva na svobodný a informovaný souhlas v podobě povinného očkování proti covid-19 je v rozporu s touto Úmluvou, neboť není v žádném z uvedených veřejných zájmů. Toto očkování nevede ani k bezinfekčnosti, ani ke kolektivní imunitě, na což upozorňují respektovaní odborníci, výše zmíněné deklarace lékařů a potvrzují to i statistická data. Pokud očkování k něčemu vede, tak ke snížení rizika těžkého průběhu onemocnění covid-19 u očkováného jednotlivce a tím i snížení zahlcení nemocnic, což má význam především u rizikových skupin, které zahlcují nemocnice. Před těžkým průběhem a hospitalizací ale dle statistických dat mnohem účinněji chrání prodělání nemoci, což je můj případ, neboť jsem covid-19 prodělala před rokem. U povinného očkování proti onemocnění covid-19 tak není splněna podmínka dle zmíněné úmluvy, že musí být v některém z vyjmenovaných veřejných zájmů. Individuální zájem na ochraně zdraví jednotlivce není mezi výjimkami, na základě kterých lze omezit právo na svobodný a informovaný souhlas. Moje právo na svobodný a informovaný souhlas tak nemůže být omezeno (přesněji řečeno potlačeno a ignorováno) a právě toto právo mi zaručuje, že si sama vyhodnotím s ohledem na svůj zdravotní stav a na aktuální dostupné informace včetně doporučení mého ošetřujícího lékaře, zda pro mě představuje větší riziko očkování nebo neočkování, a podle toho se v souladu se svým přesvědčením a svědomím a bez nátlaku rozhodnu. Také poukazuji na to, že stát nepřevzal plnou odpovědnost za újmu způsobenou očkováním.

Tím se dostávám k samotné výhradě svědomí, která na základě judikatury Ústavního soudu může být důvodem pro výjimku z povinného očkování. Ústavní soud dovodil výjimku z povinného očkování z důvodu víry nebo svědomí svým nálezem nejprve v roce 2011 ([sp. zn. III. ÚS 449/06](#)), ve kterém shledal možnost výjimky z náboženských důvodů a uvedl: „*V případě, že tu jsou takové okolnosti, které zásadním způsobem volají pro zachování autonomie dané osoby a pro výjimečné nesankcionování povinnosti podrobit se očkování, nesmí orgán veřejné moci povinnost podrobit se očkování sankcionovat či jinak vynucovat.*“ Tento závěr převzal v roce 2015 jiný senát Ústavního soudu do svého nálezu ([sp. zn. I. ÚS 1253/14](#)), který se týkal sekulární, tedy světské výhrady svědomí ve vztahu k povinnému očkování. Dle této judikatury musí být naplněny tyto podmínky pro to, aby výhrada víry nebo svědomí mohla být uznána: 1) Důvody a tvrzení ve výhradě víry nebo svědomí musí být ústavně relevantní, naléhavé a konzistentní a přesvědčivé, 2) Společenské dopady, které přijetí výhrady může mít, nesmí extrémně vybočovat ze zájmu na ochraně veřejného zdraví a musí být také zohledněna žádoucí míra proočkovánosti.

Očkování proti covid-19 hrubě a nepřiměřeně zasahuje do celé řady mých ústavně zaručených práv a svobod, konkrétně do práva na ochranu zdraví dle čl. 31 Listiny základních práv a svobod a do práva na nedotknutelnost osoby, resp. tělesné integrity, neboť toto očkování a následné neustálé přeočkovávání s ohledem na můj zdravotní stav, rizika vakcíny a nedostatečnou účinnost vakcíny představuje ohrožení mého zdraví a rizikový zásah do tělesné integrity, aniž by to pro moje zdraví představovalo dostatečný přínos. Dále zasahuje do práva na svobodu myšlení a svědomí dle čl. 15 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, neboť moje svědomí mi nedovoluje nechat se očkovat proti této nemoci a ohrozit tak své zdraví a narušit svou fyzickou integritu. A také zasahuje do práva na svobodnou volbu povolání, neboť mi povinnost tohoto očkování brání vykonávat mnou zvolenou práci ve zdravotnictví.

Moje důvody pro výhradu svědomí jsou naléhavé. Mám skutečné a vážné obavy, že očkování proti covid-19 ohrozí moje zdraví. Už teď trpím atopickým ekzémem, což dokládám lékařskou zprávou, a jakékoliv očkování může tento můj zdravotní problém výrazně zhoršit, což v případě ekzému může být až neřešitelné a výrazně negativně ovlivňující kvalitu mého života. Jako dítě jsem navíc měla vážné nežádoucí účinky po léčivech, takže mám obavy, že jsem k nežádoucím účinkům náchylnější než většina populace. Moje obavy zvyšuje dále to, že jde o vakcínu, která je pouze podmíněně schválená a o jejímž negativním dopadu na zdraví nejsou dostatečné a dlouhodobé informace, a to, že dle současných informací bude nutné neustálé přeočkovávání posilujícími dávkami. Přitom již nyní Státní ústav pro kontrolu léčiv eviduje asi 10.000 hlášení nežádoucích účinků vakcín proti covid-19, z toho více než 1.000 těchto hlášení souvisí s kožními projevy (<https://www.sukl.cz/tydenni-zpravy-o-prijatych-hlasenich-podezreni-na-nezadouci>), což také zvyšuje moje obavy. Přitom oficiálně uznávaná podhlášenost nežádoucích účinků léčiv je zhruba 95 %, což znamená, že pouze 5 % nežádoucích účinků bylo řádně nahlášeno.

V případě zdravotních problémů u očkování byla uznána výhrada svědomí Krajským soudem v Brně (https://bit.ly/KS_Brno), a dokonce se také jednalo o atopický ekzém a obavy ze zhoršení zdravotního stavu a imunity. Dále byla uznána výhrada svědomí v případě rodiny, ve které matka byla terapeutkou dětí s poruchami autistického spektra a na základě jejích zkušeností s možnou souvislostí očkování a autismu měli oba rodiče obavy nechat očkovat své zdravé dítě, a to aniž by taková souvislost byla prokázána (nález Ústavního soudu sp. zn. I.ÚS 1253/14 – https://bit.ly/nalez_US_autismus).

Být přinucena k tomuto očkování proti své vůli vnímám podobně jako znásilnění, nucené podrobení se lékařskému experimentu nebo ponižující zacházení, do jehož definice spadá zlomení fyzického nebo psychického odporu oběti nebo nucení oběti jednat proti své vůli nebo svědomí.

Jak jsem již zmiňovala, skutečnost, že jsem již onemocněla covid-19 v minulosti prodělala, dle statistických dat chrání před těžkým průběhem onemocnění a nutností hospitalizace mnohem účinněji než očkování. Proto nemám obavy z prodělání nemoci na rozdíl od očkování. Ze stejného důvodu moje odmítnutí očkování proti covid-19 nemá negativní společenské dopady v podobě rizika, že se budu podílet na zahlcení nemocnic. Toto očkování navíc nevede k bezinfekčnosti, ani ke kolektivní imunitě, proto nelze argumentovat ochranou veřejného zdraví na pracovišti nebo vůči pacientům. Naopak odborníci upozorňují, že za šíření nákazy v poslední době mohli hlavně očkovaní, na které se nevztahovala povinnost se pravidelně testovat.

Z výše uvedených důvodů se domnívám, že v mém případě jsou zde takové okolnosti, které odůvodňují uznání výhrady svědomí a nesankcionování a nevynucování očkování proti covid-19, a to i skrze pracovní poměr a hrozbu výpovědi.

Dodávám, že v případě uznání výhrady svědomí sice zaměstnavateli teoreticky hrozí přestupkové řízení dle zákona o ochraně veřejného zdraví za to, že nezajistil, aby práci vykonával pouze zaměstnanec, který se podrobil zvláštnímu očkování. Nicméně s ohledem na zcela chybnou společenskou škodlivost tohoto jednání a na skutečnost, že toto jednání – uznání odůvodněné výhrady svědomí – je posouzeno judikaturou Ústavního soudu na základě Listiny základních práv a svobod jako legitimní a legální, a s ohledem na skutečnost, že ohrožení pacientů a veřejného zdraví představuje v době nedostatku personálu nikoliv neočkovaný personál, ale naopak ukončení pracovních smluv neočkovanému personálu, je zcela nereálné, že by zaměstnavateli byla uložena a následně i soudně potvrzena pokuta.

Mnohem menší jistotu výsledku řízení ve svůj prospěch bude mít zaměstnavatel v případném sporu se zaměstnancem ohledně výpovědi pod záminkou nesplnění podmínky zvláštního očkování proti covid-19 přes řádně uplatněnou a odůvodněnou výhradu svědomí. Věřím, že tato situace nebude muset nastat, ovšem předem sděluji, že jsem připravena se soudně bránit proti případné výpovědi z pracovního poměru.

Také sděluji, že dle dostupných výkladů právníků nemusí být dne 28. 2. 2022 aplikovány obě dávky vakcíny v případě dvoudávkového očkovacího schématu, neboť takový závěr z ničeho přímo nevyplývá, proto je nátlak na dřívější zahájení očkování zaměstnance než dne 28. 2. 2022 nepřípustný.

Žádám o reakci na tuto výhradu svědomí do 10 dnů od jejího doručení a o sdělení, zda bude výhrada svědomí uznána a jaký bude další postup zaměstnavatele, pokud podrobení se očkování proti covid-19 nejpozději do 28. 2. 2022 z důvodu svého svědomí nedoložím.

S pozdravem

(podpis)

Jméno a Příjmení

Adresa

Příloha:

Lékařské potvrzení ze dne 3. 1. 2022